

РЕШЕНИЕ

№ 5518

гр. София, 15.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав,** в публично заседание на 02.08.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Я. Димитров, като разгледа дело номер **6442** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 ЗУБ.

Образувано е по подадена жалба с вх. № 17752 от 27.06.2013 г. по описа на Административен съд София - град, подадена от П. Б., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], персиец по народност, с личен номер на чужденец [ЕГН], срещу Решение № 782 от 04.06.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.), с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на лицето.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради допуснато от административния орган съществено нарушение на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и неговата цел. Оспорващият поддържа, че неправилно и необосновано административният орган е приел, че спрямо него не са установени факти за осъществено преследване по чл. 8 и 9 ЗУБ. Твърди също така, че неправилно изложените от него обстоятелства са квалифицирани като неправдоподобни и противоречиви. Излага, че е налице заплаха за живота му или правата му ако се върне обратно в И.. Обръща внимание, че изтъкнатите от него обстоятелства по време на последното интервю не са преценени и обсъдени от административния орган в цялост и пълнота в противоречие с чл. 35 АПК, което представлява съществено нарушение на

административнопроизводствените правила и рефлектира върху ефективността на неговата защита. Освен това в обжалваното решение липсва преценка на надлежно представена информация относно настоящата обстановка в И.. Предвид така изложеното, оспорващият моли отмяната на административното решение като неправилно.

В съдебните заседания оспорващият, редовно призован, се явява лично и с адв. Р., която от негово име поддържа жалбата. По същество моли нейното уважаване. Излага подробни съображения в представени писмени бележки. Оспорващият взема лично участие в производството чрез назначения му от съда, по реда на чл. 14, ал. 2 АПК, преводач от и на персийски език.

Ответникът председателят на Д., редовно призован, не се явява, но се представлява от редовно упълномощен процесуален представител, който от негово име оспорва жалбата. По същество моли да бъде отхвърлена.

С. градска прокуратура - редовно призована, представлява се от прокурора Д., който дава заключение за неоснователност на жалбата и иска нейното отхвърляне.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 87 ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството за предоставяне на закрила на П. Б. в Република България (РБ) е започнало по негова молба вх. 14-1353 от 22.01.2013 г. (л. 52, 53 от делото), подадена чрез Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) – Любимец при Дирекция „Миграция” до председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.). В молбата лицето е посочило, че има проблеми в родината си и бил арестуван от полицаи по причина, че те видели Б., която има. Тази молба е потвърдена от чужденеца с молба, подадена в Д. при Министерския съвет (МС) – Транзитен център (ТЦ) Пъстрогор, заведена по вх. № 982 от 04.02.2013 г. (л. 58). В молбата си П. Б. е посочил, че желае да му бъде предоставена закрила в Република България и да възможност да живее тук.

На 04.02.2013 г. чужденецът е запознат с писмени указания на език фарси относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва, както и за неговите права и задължения, като му е връчен екземпляр – копие от указанията на персийски език (л. 60 - 62). Изготвена е и Евродак дактилоскопна карта с референтен № [банкова сметка]. Извършен му е медицински преглед (л. 51). Видно от регистрационен лист (л. 49), на същата дата чужденецът е регистриран с имената П. Б., лице от мъжки пол, с гражданство на И., етническа принадлежност – персиец, с дата и място на раждане - 09.10.1986 г. в [населено място], И., религия – мюсюлманин, семейно положение – неженен, професия – фризьор, бояджия.

На 04.02.2013 г. П. Б. е уведомен, да се яви на 05.02.2013 г. в Д. – С., за провеждане на интервю (л. 57). По време на състояло се с чужденеца интервю на 05.02.2013 г., обективизирано в Протокол от проведено интервю (л. 40 - 44), чужденецът е посочил, че в И. разполага с акт за раждане и лична карта с изтекъл срок, а паспорт никога не е имал. Разказал е, че е напуснал И. нелегално, пеша в края на месец август 2012 г. Отправил се към Турция и стигнал до И. с кола. Там останал по – малко от три месеца.

Свързал се с трафикант и с негова помощ срещу заплащане, с автобус преминал от Турция в България. Тук бил задържан на 02.01.2013 г. Посочил е, че не разполага с разрешение за влизане или пребиваване в друга държава – членка в Европейския съюз и не е подавал в друга държава молба за закрила. Искане да остане в България и да получи документи. Не желае да се върне в И., тъй като това би му създавало допълнителни проблеми. Като причини за търсената закрила в България е посочил липсата на сигурност за живота си в И.. Разказал е, че един ден на път за дома му бил спрял за проверка. В колата му била намерена Б.. П. Б. бил задържан и откаран в ареста на тайните служби, където останал около месец. Там бил бит много и жестоко. Това се случило около два месеца преди да напусне И..

Във връзка с отправено на 05.02.2013 г. искане до директора на Специализирана дирекция „Т” - Държавна агенция „Национална сигурност” (Д., л. 45), на 27.03.2013 г. е постъпило писмо (л. 28), с което председателят на Д. е уведомен, че Д. не възразява да бъде предоставена закрила в РБ на П. Б., в случай че отговаря на условията по ЗУБ. По отношение на П. Б. е образувано производство по реда на гл. VI, раздел 1а ЗУБ. От административния орган (АО) е преценено, че РБ е компетентна да разгледа молбата за предоставяне на статут на чужденец. Предвид това, с Решение № ДП-493 от 07.02.2013 г. на решаващ орган при Д. (л. 38), на основание чл. 67в, т. 1 ЗУБ, във вр. с чл. 13 от Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета, е образувано производство за предоставяне на статут на П. Б. в РБ. Решението е връчено на чужденеца на 13.02.2013 г. и той не го е обжалвал. На 20.02.2013 г. решението е придобило стабилитет. Предвид това, съдът намира, че макар искането на П. Б., заявено с молбата му от 04.02.2013 г., да е неясно (търси се „закрила”), то предвид липсата на данни за обжалване на решението на решаващия орган А., постановено на осн. чл. 67в, т. 1 ЗУБ, с което е образувано производство за предоставяне на статут в РБ, ответникът – председателят на Д. е бил надлежно сезиран именно с искане за предоставяне на статут по ЗУБ. Следователно е имал правото и задължението да се произнесе по въпроса за предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут на П. Б. с оспореното в настоящето производство решение.

На 13.02.2013 г. на П. Б. е връчена покана (л. 37) за провеждане на интервю на 21.02.2013 г. Такова е проведено на посочената дата от длъжностно лице от Д., с участието на преводач от и на език фарси, което е надлежно обективизирано в протокол (л. 32 - 35), но поради недадено съгласие от кандидата за закрила не е записано със записваща техника (л. 36). По време на интервюто П. Б. е съобщил, че е бил арестуван края на месец май, началото на месец юни 2012 г. поради това, че имал Б. в колата си. Бил задържан за около двадесет дни. В И. не е бил осъждан. Напуснал държавата си по произход, тъй като очаквал да получи призовка да се яви в съда във връзка със задържането му заради притежавана от него Б., поради което избягал. Сочил, че той не е християнин, а Б. била на негов приятел, който не пътувал в колата. По – късно пояснява, че преди време пътувал с приятеля си в колата, където той забравил Б.. Тя била за една вечер в колата му. П. Б. бил спрял от полицаите една вечер в края на месец май 2012 г. Откарали го в полицейския участък, а след това в къща, която не знаел къде се намира. П. Б. казал, че Б. не е негова, но въпреки това бил бит през половината си престой там. Обадил се на баща си, за да го уведоми за тежкото си положение. С негова помощ един ден оспорващият бил освободен с уговорката да се яви на делото в съда. Напуснал И. преди да получи призовка. Пояснява, че е фризьор и у дома му идвали много жени, за да ги подстригва, въпреки че в И. това е забранено.

От 2007 г. се занимава с тази професия, но основната му професия е бояджийската. След напускането на И. не поддържа контакт със семейството си. Не е бил член на политическа партия и на въоръжена групировка. Не е служил в казармата, по този повод бил задържан, но по – късно бил освободен и платил глоба. Няма и международен паспорт. Не се чувства преследван поради раса, религия или принадлежност към определена група. Няма желание да се завърне в И..

На 15.04.2013 г. длъжностно лице от Д., с участието на преводач от и на език фарси отново е провел интервю със П. Б., обективизирано в протокол (л. 21 - 26), записано със записваща техника, предвид даденото от чужденеца съгласие в този смисъл (л. 27). П. Б. отново е заявил, че разполага в И. с акт за раждане и лична карта, но няма паспорт, тъй като не е отбил военната си служба. По този повод казал, че не е бил задържан. До напускането на И. работел като фризьор само на мъже. Посочил е, че на 10.06.2012 г. бил задържан на пътя, в колата му по повод проверка, преди 23,00 часа. Бил спрял от „басиджите“, които открили в жабката на колата му Б.. Бил заведен в полицейския участък, а след това на друго място. Бил малтретиран. След това имал възможност да се обади на баща си, който дошъл с адвокат и отишли в полицейския участък. Предал им личната си карта и шофьорската си книжка, които останали по – късно в полицейския участък, тъй като бащата на оспорващия ги представил като гаранция там. Бил задържан за около двадесет дни и освободен на 26.06.2012 г. (по – рано по време на същото интервю кандидатът за закрила сочи, че е освободен в края на месец юни, началото на месец юли 2012 г., а по – късно уточнява тази дата – 26.06.2012 г.). За гаранция подписал три листа, чието съдържание не е прочел. Пояснява, че приятелят му, който си забравил Б. в колата, сменил религията си шест месеца преди този случай. След като пили кафе, П. Б. го закарал до дома му, но той си забравил Б. в колата на оспорващия. П. Б. видял, когато приятелят му внесъл Б. в колата, но на тръгване „изключил“. Дватамата били заедно за времето между 19,00 ч. и 19,30 ч. След това той отишъл на бензиностанция да зареди гориво и на връщане бил спрял за проверка. По време на ареста бил питан защо си е сменил религията, на което той отговорил, че не е сменял религията си. Пояснил също така, че книгата е на негов приятел. Очна ставка между оспорващия и неговия приятел не е правена. Твърди, че в ареста му било „отправено“ обвинение, че е вероотстъпник. Докато бил в И. не е получил призовка да се яви в съда.

На основание чл. 74 ЗУБ и в определения там срок, интервюиращият орган Х. Ш., главен експерт в РПЦ – С. е изготвил немотивирано становище с рег. № УП – 607/29.04.2013 г. Видно от становището, Ш. е направил предложение да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на П. Б..

Към преписката е приобщена „Справка“ относно И., изготвена от Д., Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“, с рег. № 2087 от 19.04.2012 г. и такава с вх. 01-3003 от 22.04.2013 г. относно това „Какво е наказанието по закон само за притежание на християнска литература (Б.) в И.?", а по време съдебното производство е представена и такава от № 01-5106/09.07.2013 г.

На 04.06.2013 г., председателят на Д. Н. К. е постановил Решение № 782, с което е отказал на П. Б. предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал. 1, т. 4 ЗУБ, във вр. с чл. 9 ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Счел е, че по отношение на лицето не е осъществено преследване, релевантно за предоставянето на такъв статут. Според АО,

в рамките на проведените интервюта с П. Б. са констатирани противоречия и несъответствия (във връзка със задържането му, разследването и освобождаването му), а чужденецът е изложил нелогични и неправдоподобни твърдения, които налагат извода, че бежанската му история е недостоверна. На базата на информацията, която се съдържа в представените по делото справки ответникът е взел становище, че за да е налице преследване, предварително, с поведението си молителят следва да се е ангажирал или да е извършил някаква противодържавна дейност, за което той не е дал обяснения. Липсата на предварително наблюдение върху поведението на лицето от страна на властите, според АО изключва необходимостта той да бъде санкциониран само за това, че в колата му е открит екземпляр от Б.. Поради възприетото становище за липса на реална бежанска история, ответникът е направил извод, че представената такава има за цел осигуряването на легален престой в РБ, използвайки правната уредба за международна закрила. На следващо място, АО се е мотивирал, че по отношение на чужденеца не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като той не прави релевантни твърдения за предоставянето на такъв. Ответникът е приел, че изложената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че П. Б. е бил принуден да отпътува от И. поради реална опасност от тежки посегателства като изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Поради некредитиране на бежанската история ответникът е счел, че срещу П. Б. не са предприемани никакви мерки, застрашаващи свободата, живота или сигурността му от официалните ирански власти или от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Приел е, че оспорващият не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. При преценка възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ ответникът е съобразил, че в И. не е налице въоръжен конфликт, както и това, че спрямо П. Б. не са отправяни никакви тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице. На последно място АО е съобразил и това, че за чужденеца – молител липсват предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, тъй като е пълнолетен и неженен. Посочените от него лични мотиви за желанието му да живее в РБ не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 ЗУБ.

В хода на съдебното производство оспорващият представи удостоверение № 66 от 22.07.2013 г., издадено от Център за подпомагане на хора, преживели изтезание – А. с характер на частно експертно заключение, което не обвързва съда. Според настоящия състав на АССГ това удостоверение не установява релевантни за спора факти доколкото заключенията, дадени от подписалите го лица, са направени на базата преглед и анамнезни данни, снети от оспорващия. Констатираното състояние на лицето е възможно да се дължи на различни фактори, които стоят встрани от изнесената от П. Б. бежанска история, поради което този документ не следва да бъде обсъждан.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК), на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗУБ - председателят на Д., който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ. При издаването му е спазена

предвидената в закона писмена форма и са съобразени предвидените в ЗУБ административнопроизводствени правила.

Разгледана по същество жалбата на П. Б. е неоснователна. Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 ЗУБ – предоставяне на статут на бежанец и чл. 9, ал. 1 ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут.

Относно искането за предоставяне на статут на бежанец:

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от П. Б. по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на него да е налице „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ поради неговите раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

Като съобрази представените и приети по делото доказателства, казаното от оспорващия в съдебното заседание на втори август две хиляди и тринадесета година, както и взетото от неговия процесуален представител становище, съдът намира, че изнесената от П. Б. бежанска история не следва да се кредитира. Съдът споделя взетото от АО становище по изложените в оспореното решение мотиви и предвид констатираните противоречия (изчерпателно отбелязани в решението), че представената история е недостоверна. От доказателствената съвкупност не може да бъде изведен извод, че през 2012 г. лицето е задържано и неоснователно обвинено във вероотстъпничество поради откриване на Б., принадлежала на негов приятел в автомобила му. Съдът констатира несъответствия в казаното от П. Б. и по отношение момента на задържането му (който с развитие на административното производство придобива по – голяма конкретика) и относно това от кого е осъществено твърдяното задържане, на което оспорващият се позовава и превръща в стълб на бежанската си история (от полиция, от тайни служби или от басиджи). Също така не звучи правдоподобно поддържаното от чужденеца, че поради скорошното приемане на християнството от неговия приятел, последният носел със себе си Б. дори при излизане по повод пиене на кафе, за да я чете. На последно място съдът не дава вяра и на казаното от чужденеца, че заради набедяването в приемане на християнството, понастоящем неговото семейство има проблеми в И. (виж л. 92 – протокол от съдебното заседание), тъй като по време на интервюто, провело се на 21.02.2013 г. П. Б. е заявил, че след заминаването си от И. не се е чувал със семейството си и те не знаят къде се намира той (л. 34).

Нито оспорващият, нито неговият адвокат, оспориha представените по делото

справки относно обстановката в И. и относно наказанието по закон само за притежание на християнска литература (Б.) в И., поради което, дори да кредитира откриването на Б. в автомобила на П. Б., съдът намира за неоснователни опасенията му за предприемане на твърдените мерки по отношение на него и свободата му. Отделно от това, видно от изявлението на П. Б. в съдебното заседание на 02.08.2013 г. той е знаел последиците в случай на откриване на Б. у него (виж последното изречение от казаното от него), което от своя страна също разколебава съда да приеме за достоверна бежанската история на чужденеца.

Предвид така изложеното, съдът намира, че по отношение на оспорвания не са налице актове, извършени заради расовата му принадлежност, неговата религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради неговото политическо мнение или убеждение. Той не е изпитвал основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение.

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 ЗУБ – предоставяне на статут на бежанец.

Относно искането за предоставяне на хуманитарен статут:

Разпоредбата на чл. 9 ЗУБ разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. На фона на така очертаната правна регламентация и приетото по-горе по повод изнесената бежанска история, съдът намира, че по отношение на П. Б. не са налице предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход, съгласно информацията, почерпена от приложените по преписката справки за обстановката в И.. Не се установи по отношение на чужденеца да са налице тежки лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Ноторно е, че такъв в И. няма.

Предвид това, съдът намира извода на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на П. Б. на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за правилен и законосъобразен.

Лицето не е било принудено да напусне И. поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се установяват тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание предвид взетото становище за неправдоподобност на изнесената бежанска история. Правилна е преценката на административния орган, че няма основание да се приеме наличието на въоръжен конфликт в И., предвид ситуацията там.

Предвид изложеното, законосъобразен се явява извода на председателя на Д., че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, тъй като не са налице пречките по чл. 4, ал. 3 ЗУБ за връщане на чужденеца в държавата му на произход. Редом с това, по отношение на лицето не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ.

Поради изложеното, оспорването по жалбата срещу спорното решение е неоснователно. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт. По тези причини жалбата на П. Б. следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на осн. чл. 90 ЗУБ, във вр. с чл. 172, ал. 2, предл. четвърто АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба с вх. № 17752 от 27.06.2013 г. по описа на Административен съд София - град, подадена от П. Б., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], персиец по народност, с личен номер на чужденец [ЕГН], срещу Решение № 782 от 04.06.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на лицето.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: